

Reisverslag dd 21-01-2015

Beste betrokkenen bij onze projecten,

Vandaag de een na laatste werkdag hier in Ghana.

Afgelopen weekend is rustig verlopen. Geen onverwachte activiteiten als bruiloften waar je plots midden in zit.

Zaterdag 's morgens in de hitte hier wat zitten lezen en 's middags was ik meer dan welkom op de ER om daar foto's en video's te maken. Door Emmanueel geïntroduceerd bij de patiënten die dat op die manier allemaal prima vonden.

Verder een rustige dag.

Af en toe aanloop.

Agnes is hier kind aan huis en de twee jongens, Thony en Emmanueel komen met grote regelmaat langs.

De laatste dagen vragen we Angie voor de lunch wat meer te koken en zitten we hier met elkaar op Ghanese wijze gezamenlijk van een grote schaal een vorkje weg te prikken.

Waarna er een leuke discussie ontstond, waarom ik de kippenbotten niet ook nog op at!!!

Doen zij namelijk allemaal!

De maaltijden zijn daarom niet alleen heel gezellig maar ook nogal luidruchtig met knagende en krakend geluiden!

Ik heb me aan die gewoonte nog maar niet aangepast.

Toch is er een geleidelijk assimilatieproces gaande.

Zondagmorgen zou ik met Francis naar de kerk gaan. Agnes ging naar Accra. De kerk begon vroeg: 7AM

En dus zat Dirk om 6:30 al helemaal "kerk-vaardig" klaar.

6:45: doodse stilte. Geen Francis.

7:00 dito gebrek aan reacties en geluid. Ik begon net aan het besef te krijgen dat dit dus weer zo'n dag zou worden.

7:05 telefoon van Agnes! Die moest toch naar Accra?

Of ik klaar was? Uhhhh ja....

En toen was de lijn weer stil.

7:10 buiten is plots het geluid of er een stapel vuilnisemmers wordt omgeschopt.

Heftige rammelende herrie!

Agnes in een typisch Ghanese taxi!

Later door Bridget omschreven als: "yesterday I saw you in a very funny car!"

Toch naar de kerk. Halverwege nog even bij een winkeltje aan de straat aanleggen om wisselgeld te krijgen.

De dienst was weer geweldig.

Er ligt het verzoek om volgende keer uitgebreid video's te maken.

Al die kleurige mensen!

Overall scharrelen donkere kindjes rond, die je verbaasd staan aan te kijken.

Als enige "white man" in die hele kerk!

Het koor was weer geweldig en de solozanger kan nog steeds niet zingen!!!

Agnes verdween meteen na de dienst naar Accra en Dirk nam achter op de motor van Thony plaats om naar de "hut" te gaan. Schijnt wel opvallend te zijn geweest....

Maandagmorgen was er een stampvol programma, wat afgewerkt moest worden om 's middags weer naar het kamp te kunnen gaan.

Daar werden we allerhartelijkst ontvangen.

Het meisje van het echo in september was er nu ook en met de Vivid.i was nu wel een goed echo mogelijk.

Ik heb dus weer eens een aangeboren afwijking gezien die ik m'n hele leven nog niet onder ogen heb gehad. Hierover in Nederland verder discussie om tot een oplossing te komen. Lijkt mij wel mogelijk.

De rondleiding was weer boeiend en open. Thony gebruikte m'n fotocamera, terwijl ik video's maakte. Heel wat materiaal voor de film dus.

Dinsdag was het de wekelijkse marktdag. Dan komt de hele regio naar Drobo en is het gewoon stampend vol.

We verwachtten dus ook veel patiënten.

's Morgens dus welgeteld één!

Ik heb de resterende tijd gevuld met les geven.

Na de gezamenlijk lunch was het nog steeds stil.

En buiten bloedheet, droog en stoffig.

De middag heb ik maar besteed aan het bekijken van het onderkomen van Emmanueel, waarna we getweeën over de stampvolle markt zijn gaan kuieren.

Druk.

Kleurrijk.

Lawaaiig.

En onvoorstelbaar boeiend.

En als je in de buurt van de kramen met gedroogde vis komt, soms ook als je er niet in de buurt bent, meurt het intens met een aandoenlijke opgewektheid.

Vraag je dan niet af of je dat ooit wel durft te eten.

Nadat ik mijn bananen aan de kant van de weg heb zien kopen, weet ik, dat ik dit al een week eet. En lekker!

Gisteren uitgebreid gepraat over de speeltuin. Hopelijk vandaag een gesprek met het management.

Ik kom er geleidelijk achter dat het enthousiasme er best wel is, maar het is die overal overheersende primaire reactie op alles wat verandering is.

En wat geld en werk moet kosten.

Vandaag hiermee verder. Ook kijken of ik ze enthousiast kan maken om meer klinische ECG's te maken. Er moet echt daarin nog veel veranderen.

Maar ik krijg even geleidelijk de indruk dat ik met mijn opmerkingen serieus wordt genomen en recht van spreken krijg.

Ik denk dat het feit dat we hier altijd langer dan een week zitten verschil maakt.

En dat het feit dat er regelmaat in zit.

En dat we onze afspraken nakomen.

En ik denk dat het feit dat we in september wel zijn gekomen, terwijl anderen het lieten afweten, cruciaal is gebleken.

Ook speelt naar mijn idee een rol, dat ik duidelijk maak, dat enkele zaken ons heel diep hebben geraakt: het medicijnverhaal en de omstandigheden voor al die kinderen.

En dat ik duidelijk laat blijken, dat ik die zaken daarom niet meer los laat, maar doorga tot er iets is bereikt. Ik maak hier eveneens duidelijk dat we in Nederland met een heel beperkt aantal mensen verrekke serieus aan het werk zijn.

Als iets je echt raakt, moet je betrouwbaar zijn, je tanden er in zetten en niet meer loslaten tot er een doel is bereikt. Tot je voor die mensen die jou zo raken iets wezenlijks hebt gerealiseerd.

En er is al behoorlijk wat bereikt, ook deze anderhalve week:

- het medicijnverhaal is opgepakt. Ze zijn er zelf mee bezig. Ik zal wel een vinger aan de pols houden.
- In kamp en ziekenhuis is oprechte belangstelling voor het speeltuinproject. En zijn mensen nu ook hier bezig.
- Het maken van ECG's loopt prima. Alleen moeten de ECG's nog een serieuze plek in de diagnostiek krijgen. Ik ga vanmorgen eens aan de gang op de ward.
- Mijn twee jongens hier zijn geweldig. Ik wil die verder pushen tot uitgebreider diagnostisch werk. Ze hebben er de aanleg voor. Dan is er hier in St Mary's een expert-kern aan het ontstaan. Agnes vervult die functie al met haar echo's waar ze soms wonderen verricht.
- Het overleg met Sr Judith was verhelderend. Er zijn misschien meer mogelijkheden om enkele mensen een echte toekomst te geven. Schoolopleiding en zo.

Laten we zo doorgaan.

Het begon met het maken van echo's. Daaruit volgde, n.a.v. mijn foto's, de waarneming dat de kindjes hier absoluut niets te doen hebben.

Een reis met heel veel speelgoed en octopusjes, gaf hierin duidelijkheid. Natuurlijk konden we in september niets meer doen dan bellen blazen, loombandjes maken en kindjes knuffelen. Maar de reacties waren duidelijk en voldoende.

Nu kunnen we niet anders dan doorzetten.

Dat doen we dan ook maar.

Omdat het zo vreselijk leuk is om te doen.

Dirk

PS

Loop net naar het internet, wat waarschijnlijk toch wel weer dood is.

Wordt ik door Thony teruggedroepen. Ik heb vergeten m'n iPod mee te nemen naar de ECG-room. Iets met eigen sfeertje creëren en zo, zoals ik ook altijd in Harderwijk trachtte te doen. Tijdens het werk hier wisselen "country (keuze van Thony)" en "gospel elkaar met grote regelmaat af. En wedijveren in decibellen.

En de gebruikte electrodes heb ik ze op de muur leren plakken als een soort fantasievolle, persoonlijke collage. Hoort er straks in april nog te zijn.